

РЕШЕНИЕ

№ 5160

гр. София, 23.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Красимира Желева

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **5281** по описа за **2013** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е с касационна жалба, вх. № 14337 от 23.05.2013 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 19010 от 13.05.2013 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от Г. К. З., процесуален представител на Дирекция „Инспекция по труда” – С. срещу Решение без номер от 18.04.2013 г., постановено по НАХД № 14139/2012 г. по описа на СРС, НО, 121 – ви състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22 - 2204150/27.04.12г., издадено от С. Х. Д. - директор на дирекция “Инспекция по труда” – [населено място], с което на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 лева на основание чл. 414, ал.3 от КТ за извършено нарушение на чл. 62, ал.1 във връзка с чл.1, ал.2 от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от Д. - С., с която се иска решението на СРС да бъде отменено и вместо него да се постанови ново, с което се потвърди НП. В хода на съдебното производство касаторът се представлява от юрк. Д., която моли да се уважи касационната жалба.

Ответникът редовно призован не се явява, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира касационната жалба

за основателна и като такава предлага да се уважи.

Административен съд София – град, 12 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна: На 24.03.2012 г. К. Р. Я. - гл. инспектор при Д „ИТ“ – С. е извършила проверка по спазване на трудовото законодателство, като е посетила обект детска кухня „В.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисвано от [фирма]. Проверката продължава на 27.03.2012 г. и 06.04.2012 г. в Д „ИТ“ -С., в хода на която главният инспектор установява, че П. Г. П. работи при определено работно време и работно място в детска кухня „В.“. На 06.04.2012 г., св. Я. въз основа на фактите, квалифицирала, установено нарушение по чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ и съставила АУАН № 22 -2204150, връчен на същата дата на законен представител на наказаното лице. Въз основа на акта е издадено процесното НП № 22 - 2204150 от 27.04.2012 г.

В хода на въззивното производство са събрани относимите писмени и гласни доказателства.

Касационната жалба, подадена от директора на Д. - С. е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба се явява основателна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС изцяло е възприел установената от АНО фактическа обстановка. На следващо място от мотивите на оспорения съдебен акт е видно, че въззивната инстанция не е приела, че е налице допуснато съществено процесуално нарушение – чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, а именно в НП да се съдържа възпроизвеждане на нарушената законова разпоредба чрез текст и цифри, които да са отнесени към съответните правно релевантни факти. Районният съд е посочил, че в случая в текстово отношение липсва отразяване на елемент от санкционната правна норма като в цифрово отношение е посочена за нарушена разпоредбата на чл. 62, ал.1 от КТ, а като санкционна – 414, ал.3 от КТ, която предвижда отговорност за нарушения, включително и на чл. 62, ал.1 от КТ, но само от лица, имащи качеството „работодател“. На следващо място, за да отмени НП, въззивната инстанция е посочила, че неправилно е ангажирана отговорността на наказаното лице, тъй като обстоятелството, че лицето П. Г. П. е с определено работно време и място, не обуславя извода за наличието на трудовоправни отношения и задължения на работодателя да сключи трудов договор в писмена форма. В този смисъл се е позовала и на чл. 66, ал.1 от КТ.

Настоящият съдебен състав като взе предвид обжалваното решение на СРС, АУАН и потвърждаващото го НП, както и представените допълнително в хода на административно наказателното производство писмени доказателства, намира, че касационната жалба е основателна по следните съображения:

След проведено съвещание, XII – ти касационен състав намира, че НП и АУАН са издадени при стриктното спазване на процесуалните правила и издаването им от компетентен орган. Не се установява посоченото нарушение на чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН в решението на СРС, тъй като е налице идентичност в описанието на извършеното деяние в АУАН и НП – посочена е датата и мястото, къде е извършено нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават.

Неправилно е прието от въззивната инстанция за нарушено право на защита на наказаното лице, което в случая в качеството му на работодател не е следвало да допусне до работа лицето П. Г. П. без да е сключен с него и да му е връчен трудов договор, каквото е изискването на посочените правни норми в АУАН и НП - чл. 62, ал.1 и чл.1, ал.2 от КТ. Първата предвижда изискване за форма при сключването на трудовия договор, а втората разпоредба въвежда изискването за уреждане на отношенията по предоставянето на работната сила като трудови. И двете норми са императивни. Изискването за писмена форма на трудовия договор като изискване за валидността му, следва да бъде изпълнено винаги, когато се касае за предоставяне на работна сила, т.е. когато се касае за приложение на чл.1, ал.2 КТ.

Без всякакво съмнение от двете разпоредби следва, че предоставянето на работната сила следва да се извърши по трудово правоотношение, което от своя страна се подчинява на посоченото изискване за валидност, от което следва, че предоставянето на работната сила следва да се извърши винаги с писмен договор, подписан от работника и работодателя, като форма за валидността му. Следователно, поради неразривната връзка между двете разпоредби, неправилно е прието от предходната инстанция, че е нарушено право на защита на наказаното лице.

Действително в АУАН и НП има изложени доводи, че П. Г. П. е отказал да подпише постановление по чл. 405а от КТ, но това обстоятелството касае единствено и само работника, но пък от друга страна показва неговото нежелание да изпълни законовите предписания и да валидизира съществуващото му трудово правоотношение.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 2 от АПК, Административен съд София – град, 12 – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ постановеното по НАХД № 14139 от 2012 г., решение от 18.04.2013 г. на Софийски районен съд, НК, 121 състав, вместо което ПОСТАНОВЯВА ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22 - 2204150/27.04.12г., издадено от С. Х. Д. - директор на дирекция “Инспекция по труда” – [населено място], с което на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 лева на основание чл. 414, ал.3 от КТ за извършено нарушение на чл. 62, ал.1 във връзка с чл.1, ал.2 от КТ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.